

дескул, В. Данилевський, В. Касперов, О. Погорелко, С. Раєвський, О. Русов, І. Слатін, Д. Черкез, І. Щелков, А. Яковлєва та ін.) перед читачем постає майже 180-річна історія закладу.

Важливі відомості наведено у словникових статтях про перших бібліотекознавців ХГБ Д. Багалія, М. Сумцова, О. Дідріхсона, О. Чемпковського, С. Самойлова, М. Антоконенка, С. Жилкіна, І. Дриженка, Л. Хавкіну.

А. Шалиганова надзвичайно ретельно добирала і перевіряла сотні імен, тому певною мірою викликає здивування відсутність у своєрідному пантеоні персони Бориса Осиповича Боровича, одного з найвідоміших українських бібліотекознавців, хоча, за даними автора пропонуваної рецензії, він працював у ХГБ від 1916 р., отже, мав бути серед членів бібліотеки. Якщо це не випадковий пропуск, то авторка мала б навести пояснення.

Безумовно перевагою ББС є ґрунтовний виклад бібліографічного матеріалу. Докладні списки творів, що супроводжують кожну словникову статтю, представлені майже з вичерпною повнотою першоджерел, і значно доповнюють довідник "ХДНБ ім. В. Г. Ко-

роленка (1886—2011): каталог видань бібліотеки та публікацій про її діяльність: [у 4 ч.], (Харків, 2011)".

Науково-допоміжний апарат містить іменний покажчик, список джерел і допоміжні покажчики: "Члены Библиотеки", "Ревизионная комиссия". У словникові також відображено ексклюзивні матеріали щодо увічнення пам'яті членів Правління.

ББС у змістовому плані виходить за межі локального дослідження, адже словник є вагомим внеском в історію бібліотечної справи в Україні, потужною джерельною та фактографічною базою.

Досвід аналізу діяльності Правління ХГБ стане в пригоді майбутнім дослідникам у вивченні історії бібліотек і бібліотечної справи України кінця XIX — початку XX століття.

Віктор Седих,

кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри інформаційної,
бібліотечної, архівної справи ХДАК

Надійшла до редакції 2 квітня 2018 року

СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

УДК 316.2:165.172

Микола Сенченко,
директор Книжкової палати України,
професор

Аксіоматична теорія соціальних систем*

28. Завдання історії як науки

У цьому розділі не аналізуватимемо останні історичні події і тим більше події минулого традиційним способом, до якого вдаються професійні історики. Все, що потрапляє у поле зору фахівців, до істинної історії, історії розвитку розуму, має вкрай віддалене відношення. Історики здебільшого досліджують лише наслідки істинних історичних подій. Пояснимо це на прикладі.

Однією з найважливіших подій XX століття була Друга світова війна. За звичними уявленнями, на її хід найбільше вплинули Сталін, Рузвельт, Черчилль, Жуков та ін. Проте, на наш погляд, це не зовсім так.

На початку сорокових років минулого століття Е. Фермі, котрий одружився з єврейкою та виїхав з Італії в Америку, і В. Гейзенберг у Німеччині працювали над створенням ядерного реактора. Е. Фермі отримав два принципові результати. По-перше, виявилось, що реактор можна створити на при-

родному урані з використанням нейтронів графіту як уповільнювача. По-друге, такий реактор напруцьовував плутоній, що став основним матеріалом для атомних бомб. Як наслідок — наприкінці війни американці підірвали цю смертоносну зброю над японськими містами.

В. Гейзенберг помилився і вирішив, що як уповільнювач можна використати лише важку воду. Союзники впродовж війни бомбили заводи із виробництва важкої води і, отже, не дали Німеччині можливості створити власний реактор. Однак завдяки зусиллям В. фон Брауна німці стали володарями тисяч ракет середньої дальності й успішно обстрілювали ними Лондон.

Легко уявити, що чекало б Європу, якби В. Гейзенберг не помилився або Е. Фермі не одружився з єврейкою. Німці, вільні від "етичних забобонів", отримали б ракетно-ядерну зброю вже на початку або

* Закінчення. Початок див.: Вісник Книжкової палати. — 2017. — № 11. — С. 3—11, № 12. — С. 3—12; 2018. — № 1. — С. 3—10, № 2. — С. 3—11; № 3. — С. 16—24. — № 4. — С. 18—26.

в середині 1944 року. У цьому разі Гітлер переорав би всю Європу ракетно-ядерним плугом вельми ретельно. І розвиток світу відбувався б набагато повільніше і тяжче. Не допомогли б ані Сталін, ані Жуков, ані Рузвельт, ані Черчилль. Вони тільки реалізували те, що дала їм істинна історія, історія розвитку розуму, те, що відкриває Бог-Отець тому, кого обрав. Геній видатного Фермі зробив для історії куди більше, ніж усі політики разом. Але оцінка ролі цих персон в історії, що її виносить необізнана публіка, м'яко кажучи, хибна. Після війни політики і генерали виявилися у світлі юпітерів, а Е. Фермі до кінця життя судився з урядом США через 20 тис. дол. за всі свої ядерні патенти.

Нас цікавить саме істинна історія, історія розвитку розуму, історія його звершень, які є основою для доволі незграбних дій безграмотних і самовдволевених політиків. І з-поміж них лише лічені прогресивні діячі позитивно вплинули на розвиток розуму. Майже всі видатні політики були тиранами, оскільки лише вони діють відповідно до спрямувань, котрі є наслідком зусиль розуму. Тільки їх Христос визнав креативною соціальною силою в історії.

Політики демократичного зразка — це статистичні обліковці, здатні діяти тільки в періоди відносного добробуту. Саме тому тиран, який забезпечує прогрес, адекватний Вченню Христа. Імена тиранів, що залишили помітний слід в історії, всім відомі, тому не зупинятимемося на них. Зауважимо лише, що найпомітніші політики світової історії, зокрема Кромвель, Вашингтон, Лінкольн, Наполеон і Бісмарк, котрі долучилися до створення великих демократій, фактично теж були тиранами, оскільки діяли у воєнний час і в період становлення своїх країн [1].

За винятком побудов Маркса, історія була лише описом подій, які справляли на недосвідчену публіку максимальне враження. Через це традиційну історію не можна вважати наукою, адже вона не здатна спрогнозувати розвиток, що є неодмінною вимогою класичної науки.

Історія має дати не лише прогноз, а й оптимальні варіанти розвитку подій, оскільки відповідно до особливостей людського розуму можливі різні, зокрема й доволі радикальні, шляхи досягнення мети.

Скептики можуть заперечити, що, мовляв, історія тому й історія, оскільки має справу з минулим. До чого тут майбутнє?

Будь-яка наука спочатку вивчає попередній досвід. Однак наука як найпрагматичніша сфера людської діяльності, по суті, тієї, що виділяє людину зі всього іншого світу, має давати прогноз на майбутнє, бо тільки це гарантує людству його виживання. І історія, основу якої становить правильна соціальна теорія, має дати варіанти досягнення визначеної Богом-Отцем мети у найбезпечніший спосіб. Саме у цьому й полягає прагматичне завдання історії.

Безумовно, найбільшим і найпринциповішим технічним досягненням в історії розвитку розуму в XX столітті було створення ядерної зброї. Спокутна жертва сотень тисяч японців, уражених саявом руко-

творного сонця, зробила неможливими великі військові конфлікти між розвиненими країнами. Створення двох супротивних полюсів у світі на базі цього досягнення є заслугою великих тиранів Росії, двох найбільших політиків світової історії, що спромоглися протиставити найзлочиннішим соціальним організаціям в історії людства — сучасним ліберальним демократіям — ядерну потужність Радянського Союзу. Жодна з розвинених країн, що проповідують ліберальні цінності й досягли нормального рівня життя своїх громадян, не здатна стати самогубцею. Тому можливість захисту від ядерного удару набула для них принципового значення.

Постало питання щодо проблем, пов'язаних зі зростанням екологічного тиску на біосферу Землі через потребу підвищити рівень життя країн третього світу відповідно до західних стандартів. Науковці усвідомили, якщо це станеться, то навантаження на біосферу зросте в десятки разів і вона цього не витримає. Тому, очевидно, було ухвалено негласне рішення про протидію розвитку народів третього світу, оскільки позитивних альтернативних програм сформульовано не було. Західні ідеологи не знайшли іншого виходу для підтримки екологічної ситуації на планеті та високого рівня життя у своїх країнах у межах колишньої соціальної організації. Висувалися різноманітні ідеї на зразок "Концепції стійкого розвитку", проводилися конференції, але фактично реалізовувалася лише одна програма — "тиснути".

Радянський Союз, що проповідував ідеї соціальної справедливості у всьому світі, був головним ворогом Заходу. Жодних компромісів між державами бути не могло, оскільки це прямо зачіпало елітарність Заходу. Соціальна справедливість в умовах зростання дефіциту можливості добре жити — недозволена розкіш. Пожертвувати власним добробутом і звичними правилами життя заради азіатів, африканців і латиноамериканців? Та ніколи.

Якби це був єдино можливий сценарій розвитку, треба було б докласти максимуму зусиль, аби самому залишитися в привілейованій касті, що, власне, і роблять демократи. Їхня мета — вкоротити віку більшості населення планети під сумні завивання добродійних організацій. Проте цей сценарій навряд чи буде реалізовано. Зло, що є протидією волі Бога-Отця, буде знищено. Всевишній призначив людству створити Царство Боже на Землі — суспільство, вільне від насильства й зла, суспільство, метою якого буде досягнення людським інтелектом всемогутності Бога-Отця.

Радянський Союз вистояв два раунди протистояння — переміг у першому та програв у другому. Але найголовніше полягає в тому, що СРСР спонукав до дії сили, котрі переможуть у третьому, вирішальному, раунді, адже такою є умова розвитку розуму, така воля Сина Людського і Того, хто Його послав.

У попередніх розділах було викладено уявлення про основні форми соціальної організації людського суспільства на наступних етапах його розвитку і фундаментальні причини, що визначають зумовленість переходу до цих форм. Проте шляхи май-

бутніх соціальних перетворень значною мірою визначатимуть дії конкретних людей — від провідних політиків і до тих, хто лише кидає бюлетень в урну. Сьогодні ці дії далеко не оптимальні, а тому почуття безсилля, що породжує злість, замінює розум.

Суттєвим перетворенням у суспільстві зазвичай передують прояви тероризму, що свідчать про нагостання неусувних у рамках старої соціальної організації проблем. Таку тенденцію ми спостерігали наприкінці XIX — початку XX століття в Росії, це бачимо й сьогодні. Весь світ ступив на шлях, який Росія пройшла сто років тому, і він повторить цей шлях. У тіні неприборканої й безсилої злості тероризму визрівають реальні сили, які зметуть той лад, що видається сьогодні всесильним. Усі нинішні кумири завтра перетворяться на пил. Завдання розуму полягає в тому, щоб розповісти людям про майбутнє та виявити шляхи, які полегшать прийдешні випробування.

Однак сьогодні людство розцінює тероризм як основну проблему, а отже проаналізуємо це явище.

28.2. Тероризм

Згадаймо події 11 вересня 2001 року. Більшість публікацій у пресі щодо цієї події не варті уваги, проте у загальному потоці виокремимо статтю нині покійного українського філософа О. Панаріна, котра максимально точно відтворює наше розуміння вересневих подій.

Учений зазначає: "Наше ласе до сенсацій століття стало і мислити "по-журналістськи": люди ладні повірити, що акція купки терористів здатна змінити світ. Тобто, якщо не було вибухів у Нью-Йорку, світ залишався б однополярним (керованим США). Однак ось вони прогрімали — і світ став іншим, непередбачуваним і некерованим.

Насправді вибухи — або інші небезпечні екстравагантності — мали порушити спокій. Коли одна наддержавна після "перемоги" в "холодній війні" уявила себе носієм безроздільної світової гегемонії, то протиставила себе решті світу. З-поміж інших держав можуть бути й ті, хто сподівається увірвати крихітки зі столу переможця, й ті, хто ставить до цієї перемоги вичікувально, й, нарешті, ті, кого ця перемога не лише образила в національних почуттях, а й позбавила надії.

Коли система заборон і протипаг зникла, єдину наддержаву стримувати і урезонювати нікому, а отже її поведінка різко змінилася. Підступне порушення колишніх договорів (ПРО), ігнорування міжнародних організацій (Ради Безпеки ООН), надмірний глобальний диктат, що торкається навіть внутрішньої політики "переможених периферійних країн" — усе це свідчить про те, що переможцеві зрадило почуття міри.

Невже можна розраховувати, що йому все зійде з рук? Що, заганяючи більшість людства в гетто деіндустріалізації та неоколоніалізму, він довечно перебуватиме в штучному оазисі несправедливо досягнутого добробуту? Несправедного вже тому, що економіка переможця сьогодні не так продуктивна, як спекулятивна й неоколоніальна, заснована на валютній гегемонії долара та пов'язаних із цим глобальних експропріаціях і спекуляціях.

Від певного часу Америка протиставила себе світу, зрадивши гуманістичним традиціям епохи просвітництва. Поділ людства на цивілізовану меншість і нецивілізовану більшість, на людей "правильної" віри й культури та носіїв "поганих" генів, непоправних традиціоналістів і фундаменталістів підозріло нагадує доктрину обраної раси. Перемогу США в "холодній війні" супроводжувала разюча зміна духовного клімату епохи: зрушення від теорії прогресу до теорії природного відбору, від загальнолюдського майбутнього — до порятунку й процвітання обраних, від демократичної соціальної єдності — до нової соціальної сегрегації. І в цій ситуації по-особливому повелися місцеві еліти, які глобалізуються. Повіривши в раптову скупість прогресу — у те, що його плодів не вистачає на всіх, еліти вирішили більше не зв'язувати свої долі з власними невдалим народами, а приєднатися до переможця, перетворившись на його ставлеників, підручних і порученців на місцях. Власне глобалізація, про яку стільки говорять сьогодні, означає вихід еліт із системи національного контролю й консенсусу та служіння вже не власному народові, а всесвітньому переможцеві.

Звідси разюча двоїстість реакцій на катастрофу 11 вересня. У стані еліт — демонстрація безумовної лояльності щодо ураженого гегемона, підслеслива скорбота й нерозбірливе обурення, котре поширюється на цілі народи, раси та релігії. У стані народів, разом зі зрозумілим співчуттям до безневинних жертв катастрофи, виразні очевидні ознаки задоволення від того, що зухвала сила виявилася вразливою та приниженою.

Світ охопила тривога: як поведеться гегемон у ситуації ураженого самолюбства? Президенти більшості країн закликали міністрів оборони до готовності "номер один". Річ тут, зрозуміло, не в страху перед терористами, а в страху перед безрозсудністю Америки. У всіх є підстави побоюватися, що США не зупиняться ні перед чим, аж до масованої атаки на цілі країни й до розв'язування нової світової війни. До цього переможця підбурюють ті угруповання, що перейшли на позиції глобалізму й встигли відректися від власних народів, втратили їхню довіру та безоглядно зв'язали себе з новим володарем світу. Якщо володар виявить слабкість — їм доведеться повертатися під колишню національну юрисдикцію, чого вони панічно бояться, оскільки вже неабияк проштрафилися перед своїми народами. Тому вони підштовхують ображеного гегемона виявити рішучість і підтвердити свої права безроздільного володаря світу.

Світ на роздоріжжі: досі його глобалізація виглядала однобічно — як планетарна система, позбавлена зворотного зв'язку. Очолований США багатий центр світу як глобальний розпорядник вважав можливим спускати на периферію будь-які односторонні вигідні для себе рішення й притискати цілі народи до стінки, не побоюючись реакції у відповідь. Сьогодні цьому центрові належить переконатися в тому, що долі людства неподільні: ті, хто прирікає на нестерпні умови світову периферію, повинні чекати, що біль і відчай цієї периферії так чи інакше увірвуться до них.

Розвинена технічна цивілізація занадто ламка, щоб оточувати себе морем невдоволених і розгніваних. Вона безперервно працює в середовищі ситих і законослухняних конформістів, яких їй і слід було б насаджувати у світі, замість того, щоб провокувати рішучість відчаю. Американська геополітика досі мислить категоріями державного супротивника, озброєного новітніми засобами нападу. Ця геополітика ігнорує реальність соціального протесту, здатного виявитися на глобальному рівні, зокрема й у формі терористичних актів відчаю.

Якби народи світової периферії не виявилися зраджені власними елітами, їх виправдане невдоволення могло б проявлятися в узаконених формах. Однак народи, кинуті елітами, перетворюються на гетто, що веде підпільне існування, приречене користуватися підпільними ж засобами. Одним із таких засобів може стати й тероризм. Перш ніж засуджувати його, потрібно дати належну оцінку елітам, що вважають за краще замість того, аби розділяти заклопотаність власних народів, влаштовуватися в крузі привілейованих "громадян світу".

Провідна ліберальна громадськість закликає до репресій проти знедолених: до піночетівської диктатури всередині й до диктатури світового жандарма зовні. Чи не готують компрадорські реформатори режим "чорних полковників" у світовому масштабі?

Катастрофа, що сталася, позбавляє від ілюзій насамперед американський народ. Йому уявлялося, що зовнішню, світову політику можна віддати на відкуп своїй еліті, не занадто піклуючись про наслідки. Коли ця еліта робила цинічну "гуманітарну" акцію бомбардувань в Югославії, американці, пильні й педантичні в усьому, що стосується внутрішніх справ, виявили підозрілу довірливість перед лицем пропагандистської машини глобалізму. Вони, безсумнівно, погоджувалися з подвійними стандартами, оскільки їх внутрішній добробут ці стандарти не зачіпали.

Тепер за непристойну поведінку своєї керівної еліти у зовнішньому світі американський народ відповів ціною власного добробуту та спокою. Віднині буде так і тільки так. Ось чому у глобальному світі потрібно сформувати нові механізми демократичного контролю за зовнішньополітичними рішеннями еліт.

У Росії ж, можливо, почнеться процес кардинальної політичної реконструкції, здатний викликати розкол еліти. Сьогодні велика її частина солідарна не з народом, а з переможцями в "холодній війні", яким вона служить. Проте в умовах, коли поведінка переможців стає дедалі непередбачуванішою й веде до самогубних глобальних авантур, слід чекати, що певна частина російської еліти опам'ятається. Возз'єднання еліт зі своїми народами навіть із ризиком протиставити себе світовим гегемонам — веління часу. Тоді небезпечна тріщина, що розводять у боки еліти й народні маси, успішний центр і периферію світу, що зневірилася, припинить так нестримно збільшуватися. Саме у цій тріщині витоки згубного світового хаосу, чие жахливе обличчя світ побачив 11 вересня 2001 року" [2].

Усе правильно. Сучасна демократія по-американськи — це привертання на свій бік еліт держав, чий голос має певну вагу на міжнародній арені, тоді як їхнє населення має ледь жити. США намагаються створити "золотий мільярд" із народів розвинених країн Заходу та еліт сателітів. Проте озлобленість більшості людства на планеті нереально нейтралізувати силою. З цього еліта має зробити висновки. Потрібно не лише забути це погане слово, а й зробити конкретні кроки на шляху ліквідації будь-яких еліт — державних, економічних, політичних, академічних і ще бозна яких. Інакше еліти будуть знищені вкрай неприємними методами.

Усе розпочнеться з ліквідації елітарності держав. Власне, вже розпочалося — ера тероризму проти держави-гегемона. В її надрах дозріють реальні сили креативних держав, здатні висунути західному світу ультиматум. Українці маловірогідною альтернативою є те, що Захід самостійно дійде правильних висновків і припинить стримувати розвиток інших країн. Тому Розум зобов'язаний сьогодні шукати шляхи, які змогли б зробити останню соціальну революцію якомога безболіснішою.

28.3. Сценарій майбутнього соціального розвитку

Як розгортається сценарій розвитку світової історії, спостерігаємо вже сьогодні. Росія відійде від Заходу і, повернувшись до більш давніх східних коренів власної історії та культури. Укладе стратегічний альянс із Китаєм та Індією, найбільшими країнами світу — не членами НАТО.

Це той "страхотливий сценарій", як вважають західні фахівці: "Регіон, що є, по суті, центром світу — а це майже 3 мільярди населення у Китаї та Індії, — отримає жахаючу технічну потужність Росії. Це буде катастрофа для Сполучених Штатів". Проте цей сценарій не лише гіпотетична можливість, як гадають на Заході, він цілком зумовлений при переході до креативних схем розвитку розуму.

Час рентабельності ринкових форм господарювання завершився. У межах ринку можлива тільки реалізація концепції "золотого мільярда", в якій передбачено всіх, за винятком цього самого мільярда, пустити під ніж якомога гуманнішим для громадськості способом, під фарисейські голосіння ЗМІ. Це, врешті-решт, призвело б до припинення розвитку й загибелі людської цивілізації.

Проте Христос казав, що Розум знищити не можна. Він перейде до нових форм соціальних структур, зробивши пріоритетним завданням виживання людства задля подальшого розвитку.

Фундаментальні причини, відповідно до яких ринкові механізми в економіці України, а згодом і всього світу замінюватимуться на розподільні принципи, зумовлені наближенням кінця технологічного етапу розвитку розуму.

Цей період характеризується тим, що принципово нові відкриття, які змогли б забезпечити подальшу експансію людства, передусім у розвитку енергетики, виключені. Надалі технологічний прогрес буде пов'язаний із вкрай дорогими й трудомісткими

розробками на базі вже відомих фундаментальних і організаційних принципів. Масштабність цих розробок і високий ступінь ризику при їх реалізації виключають приватні капіталовкладення в базові галузі народного господарства. Детермінований прогрес на цьому етапі може бути забезпечений завдяки спільним зусиллям не лише окремих країн, нехай найбільших і найбагатших, а всього людства. Стохастичний пошук нового в матеріальному розвитку, що становить основну перевагу вільної економіки, стає безпредметним, а тому вироджується в примітивну кримінальщину й пограбування слабших. Зауважене стосується й сервісних технологій, на розвиток яких і був спрямований стохастичний пошук західного ринкового суспільства у XX столітті.

Проблеми й труднощі технологічного вдосконалення у межах відомих рішень потребують досконального прорахунку та оптимізації кожного кроку. Пошук же грандіозних за складністю цілей подальшого розвитку та їх реалізація зробить необхідними стохастичні вибірки з інтелектуального потенціалу всіх людей, що живуть на планеті. Саме тому в XXI столітті людство прийде до креативної безелітарної ненасильницької соціальної організації з детермінованою розподільною економікою та повною інтелектуальною свободою. Отже, внаслідок цих перетворень має бути ліквідована найзлочинніша соціальна організація в історії людства — соціально-політична структура США як основа ринкової ідеології у світі.

Складність майбутніх планетарних соціальних змін багато в чому залежатиме від розуміння людством форм і завдань перетворень.

Оскільки базою всього технологічного виробництва є енергетика, то будь-який розподіл розпочинається якраз із розподілу енергії. Адже саме потреба розподіляти енергію, а не певні класові суперечності (що є не більш як одним із наслідків), веде до детермінованої розподільної економіки.

Отже, пропонуємо сценарій світової кризи, пов'язаної з початком розподілу енергії, який реалізовуватиметься, на наш погляд, упродовж 10—15 найближчих років. Можливо, розуміння неминучості майбутніх процесів зробить їх менш болісними.

Останніми роками з ефірів телебачення і радіо все частіше лунають повідомлення про грандіозні катаклізми, що відбуваються в різних частинах світу. Від небачених повеней у Китаї постраждало понад 200 млн осіб, страшної сили ураган підірвав економіку країн Центральної Америки, пожежі завдали відчутних збитків лісам Австралії, Італії та інших країн. У багатьох країнах Європи, особливо в Західній Німеччині, Чехії та Україні, осінні повені заподіяли суттєвих економічних втрат. Людство напружено слухає повідомлення про знищення озонового шару над різними частинами планети. Така жахлива картина не що інше, як результат технологічної діяльності людини.

Найважливішим чинником усіх цих подій є виробництво й споживання енергії. Серед її базових джерел сьогодні відомі тільки два: органічне паливо та ядерні технології.

Той факт, що нині більшість країн згортають так звані брідерні програми (орієнтовані на використання енергії поділу ядер), свідчить про те, що подібним схемам у майбутньому місця немає. Створення ж чистої енергетики на основі реакції синтезу настільки складне, що на її використання можна сподіватися тільки у віддаленій перспективі у спільнотах людей принципово іншого класу, ніж сучасні. Ці тенденції посилює факт, що спробувати впровадити ядерні технології у сферу транспорту й хімічного виробництва сьогодні не наважуються навіть найсміливіші оптимісти.

Нині є сенс розглядати лише органічне паливо, проте його спалювання — це емісія вуглекислого газу, парниковий ефект і глобальне потепління з усіма "принадами", як-от: зміна клімату, танення полярних снігів, підвищення рівня світового океану, затоплення прибережних зон і островів тощо.

Звичайно, є різні погляди на ситуацію. Оптимісти зауважують, що нинішнє потепління лише циклічне, а наявність стаціонарного процесу ще потрібно довести, і взагалі — все це дрібниці. Звичайно, можна обговорювати ці проблеми нескінченно, проте, безсумнівно, кліматичні катастрофи почастішали останнім часом. І найголовніше — це не лише наукові дискусії, а й політика.

Що ж відбувається насправді? Виявляється, питання стоїть настільки гостро, що його свідомо замовчують і наша, й міжнародна преса. Насправді ж відбуваються жорсткі бійки владних верхівок багатьох країн. В острівних державах басейнів Тихого і Індійського океанів розпочалася тотальна паніка. Відтак на нараді в Кіото 1997 р. поділили квоти по емісії. Нарада країн вісімки на початку 1998 р. доволі жорстко підтвердила потребу їхнього дотримання. І, нарешті, в листопаді 1998 р. у Буенос-Айресі відбулося засідання, на якому було заздалегідь сформовано супротивні табори для вирішення цих питань.

Проблема полягає в тому, що обмеження на емісію є обмеженням на розвиток енергетики і, отже, на розвиток загалом. Вдосконалення технологій використання енергії дасть лише відсотки, відчутного зростання від цього не отримаєш.

Світ цілком несподівано виявив, що проблема не в дефіциті енергоресурсів (чого весь час побоювалися), а в можливості їх використання. І саме ця обставина визначить непрогнозований раніше розклад сил у світі в найближчому майбутньому.

А як же поділили квоти в Кіото? Природно — по факту: якщо ти американець, то й продовжуй жувати свій жирний пиріг, проте якщо китаєць чи індус — отримуй ті самі 20 доларів "на кожного".

Окрім того, американці запропонували дозволити торгівлю квотами, тобто ввести їх в межі наявного міжнародного ринку. Нинішній уряд України, природно, підтримав цю ідею. Її суть полягає у тому, що багаті зможуть перекупити квоти і продовжити розвиток, а бідні залишатимуться на сучасному рівні.

Поте Китай та Індія, котрі очолили низку країн, що розвиваються, не прийняли угод в Кіото. У Китаї з Індією — майже 3 млрд населення, а в США — 300 млн.

Природно, країни, які розвиваються, зажадали ділити квоти пропорційно чисельності їхніх народів, що впливає на сувору зумовленість у матеріальному розвитку. Що це означає для США, легко уявити: скорочення енергоспоживання разів у 20, ліквідація автомобільної, авіаційної та хімічної промисловостей, обвалення всіх фінансових пірамід, завдяки яким вони сьогодні паразитують і, як наслідок, різке скорочення рівня життя до середнього світового стандарту.

Однак уряд США в жодному разі на пристане на подібний сценарій, оскільки населення знищить таку владу.

Так скільки ж часу буде потрібно Китаю та Індії, щоб примусити США зробити цей крок? По-перше, все залежатиме від динаміки зростання економічних збитків цих країн внаслідок природних катаклізмів найближчими роками, по-друге — від часу створення ними абсолютних засобів нападу, як-от швидкісні касетні ядерні боеголовки й надзвукові крилаті ракети.

За оцінками фахівців, людство в процесі технологічного зростання досягло меж. Нічого принципово нового, здатного скласти основу нових технологій, відкрито не буде, і на те є вагомні причини. Створення ж нових засобів на базі відомих нині принципів потребуватиме таких значних витрат, що окремі країни навряд чи впораються з таким завданням. Це стосується, зокрема, і військових галузей. Тому Китай та Індія зможуть наздогнати США, тоді як стрімкий злет останніх на базі військового технологічного прогресу цілковито виключений. Уряд США, очевидно, розуміє майбутні проблеми, а тому збільшив військовий бюджет у поточному році, проте це марний клопіт.

Створення потрібних Китаю та Індії засобів може бути здійснено в межах п'яти-семи років за умови кооперації цих країн із Росією й Казахстаном. При цьому Росія забезпечує технології, Росія з Казахстаном реанімують основний внутрішній полігон СРСР для випробування цих засобів, а Китай та Індія беруть участь у роботах і фінансують їх.

Сьогодні Китай дотримується концепції подушного розподілу користування енергією, і така вимога цілком справедлива. Ймовірно, цю ідею підтримають більшість країн. Опираються їй лише розвинені країни Заходу, яким доведеться скоротити енергоспоживання разів у 10—15. Слід якнайскоріше розпрощатися з концепцією "золотого мільярда", відповідно до якої право на нормальне життя має тільки Захід. Якщо він не прийме справедливих вимог щодо подушного розподілу енергокористування, наслідки будуть катастрофічними.

Наведені чинники, разом із такими демографічними особливостями (з одного боку США, а з іншого — Китаю та Індії), як чисельність населення, складність соціальної інфраструктури, співвідношення чисельності міського й сільського населення, залежність від працездатності промислового та комунального потенціалів тощо, не залишають сумніву в тому, чиї аргументи виявляться вагомішими. Отже, найімовірніше, в США буде введено управління представників адміністрації або світової спільноти, або Китаю та Індії.

Саме та обставина, що в найближчому майбутньому дефіцитом будуть не ресурси, а можливість

їхнього використання, робить прийдешніх силових лідерів союзниками Росії й ворогами західного світу. Сьогодні немає технологічних і організаційних перешкод, аби виробляти необхідну кількість предметів споживання, потрібні лише можливості розгортання відповідних енергетичних потужностей. Китай та Індія в обмін на ресурси та право на їх використання заповнять усі країни ширвижитком і продуктами.

Історична місія цих держав полягатиме в тому, щоб на базі свободи від основних світових суперечностей найближчого майбутнього розробляти детерміновані супертехнології і у сфері техніки й науки, й у сфері соціального устрою.

Висновки

Сьогодні світ наближається до останньої соціальної революції, внаслідок якої людство перейде до креативної соціальної організації. В ході цієї найбільшої революції будуть знищені еліти будь-якого зразка. Це зло сучасної цивілізації та основний бар'єр на шляху її подальшого розвитку. Істинною ціною людини в суспільстві й колективі, в якому вона працює, буде тільки її праця на благо суспільства та її внесок у розвиток Розуму. Ліквідація еліт означає, що матеріальне забезпечення людини та її стан залежать лише від рішень колективу, в якому вона працює. Жодних загальнодержавних або регіональних виборів і законів про зміст держапарату. Розподіл між колективами проводять лише їхні представники, жодної ієрархії колективів. Переміщення людини з одного колективу в інший відбувається за бажанням самої людини й колективу. Жодних законів, судів, конституцій, бо їхнє призначення — захищати тільки еліту. Долю людини може вирішувати лише вона сама та колектив, в якому вона працює.

Під час цієї революції насамперед буде знищена елітарність держав західного світу, що становить головну проблему першої половини ХХІ століття. Розв'язати її можна трьома способами.

Перший, ідеальний, а тому майже нездійснений. Людство усвідомить власне зумовлене майбутнє, виробить узгоджену програму переходу до креативної соціальної організації з розподільною економікою, ліквідує будь-які еліти і сформує програму розвитку, відповідну Вченню Христа.

Другий, найбільш вірогідний і вкрай болісний спосіб, пов'язаний із потрясіннями, передбаченими Христом, станеться внаслідок протистояння креативних і паразитичних держав. Цей спосіб доволі різкий і швидкоплинний. В результаті його реалізації, після того, як Китай окупує нафтоносні райони Близького Сходу, Європа після жорстких внутрішніх потрясінь, викликаних дефіцитом енергоресурсів, прийде до креативної організації життя та об'єднається з Росією. Військова машина НАТО перетвориться на купу непотрібного металу, а США опиняться у світовій ізоляції, яка зруйнує соціально-політичну систему країни-паразита. Завдяки цьому в основних країнах запровадять адекватні правила життя, після чого розпочнеться розвиток усієї цивілізації в межах чітко визначених програм.

Обравши третій спосіб, людство зможе сформулювати програму порівняно безболісної адаптації до соціальних нововведень, що виключають жодну елітарність. Чисті енергетичні технології нададуть час для роз'яснювальної роботи із пропаганди Вчення Христа на державному рівні. Саме Вчення Христа, а не його сурогатів, орієнтованих на підтримку наявного статусу: "Не можете служити Богові і мамоні" (Від Матвія 6, 24). Проте ніхто нібито цього не читав і не знає. "Наближаються до Мене люди ці вустами своїми і шанують Мене мовою; серце ж їх далеко знаходиться від Мене" (Від Матвія, 15, 8). Хапають, обкрадають ближнього і йдуть в церкву. Лицеміри. "Зручніше верблюду пройти крізь голкові вуха, ніж багатому увійти до Царства Божого" (Від Матвія 19, 24). Не чують. "Хто не зі Мною, той проти Мене; і хто не збирає зі Мною, той марнує" (Від Матвія, 12, 30). Однак усі моторошно набожні. Часто хрестяться та бурмочуть: "Господи помилуй". За що милувати? За мерзотність і брехню? Ці всі отримують своє. Тільки заради безневинних потрібні засоби, що пом'якшуватимуть перехідний процес. І Розум за це боротиметься, оскільки: "Блаженні лагідні, бо вони успадкують землю" (Від Матвія, 5, 5).

Список використаної літератури

1. Острецов И. Введение в философию ненасильственного развития / И. Острецов. — Москва : Великий Град, 2013. — 320 с.

В работе представлены основные положения аксиоматической теории социальных систем на основе перенесенной из физики на грунт социологии бинарной природы мира и триединства мироустройства. К сожалению, многие социологи и экономисты считают, что аксиоматика касается только природоведения. Но мир един, и в основе его устройства заложены одни принципы.

The work presents the main provisions of the axiomatic theory of social systems based on the ground of adopted from physics world binary nature sociology and the triune nature of the universe. Unfortunately, many sociologists and economists believe that axiomatic is unique only to natural science. However, the world is unique and the same principles are laid in its structure basis.

Надійшла до редакції 20 листопада 2017 року

УДК 655.254.22:077.5]:005.336.6

Вероніка Голівець,
магістрант
Видавничо-поліграфічного
інституту
КПІ ім. Ігоря Сікорського

Радміла Сегол,
кандидат наук
із соціальних комунікацій,
доцент кафедри видавничої
справи та редагування
Видавничо-поліграфічного
інституту
КПІ ім. Ігоря Сікорського

Редакторське опрацювання соціальних мереж: підходи до створення контенту з метою формування позитивного іміджу компанії

Проаналізовано особливості створення контенту для соціальних мереж, наведено практичні поради для фахівців із соціального медіамаркетингу задля просування компанії або бренду, формування їх позитивного іміджу.

Ключові слова: імідж, контент, редактор, соціальні мережі, SMM-спеціаліст.

Нині бізнес-профіль компанії у соціальних мережах, сторінки її власників і менеджменту, сайт стають головними джерелами інформації щодо продуктів і послуг фірми. Якісна сторінка у соціальних мережах із впізнаваним стилем подачі й оформлення контенту є одним зі складників корпоративного іміджу, а її редактор (адміністратор) або SMM-спеціаліст — основною ланкою успішного функціонування компанії на ринку. Публічна сторінка у соціальних мережах може поєднувати функції посадкової сторінки, власного медіа компанії та стрічки новин. Такі ресурси використовують для двобічної комунікації з кінцевим споживачем товарів, послуг, інформації, ідей тощо.

Мета дослідження — сформулювати практичні настанови для редакторів сторінок у соціальних мережах. Мета передбачає вирішення таких завдань: виок-

ремити та усталити підходи до створення контенту, дослідити його вплив на формування іміджу.

Особливості функціонування соціальних мереж вивчали вітчизняні науковці: О. Курбан, О. Головінов, В. Горовий, Ю. Данько, К. Коган, К. Дубняк, А. Ржеуський, В. Сербогін, О. Тимофєєва; іноземні дослідники: К. Мілкман, А. Каплан, М. Хаєнлін, М. Састер та інші. Використанню соціальних мереж у маркетинговій діяльності підприємства присвятили праці М. Богуславська, Д. Дорошкевич, Л. Зацна, Г. Неяскін, М. Руди, Л. Сапега, Т. Співаковська, Т. Старицький, О. Філіна, Д. Зарелла, Н. Місіріліс, М. Влахопоулу. Проте особливості роботи з соціальними мережами у контексті формування позитивного іміджу компанії та редакторського опрацювання недостатньо висвітлено у наукових дослідженнях і роботах практиків у галузі соціального медіамаркетингу.